

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Núm. 1.253

Dimarts, 23 de febrer del 2016

SUMARI

Recordatori als subscriptors d'InfoMigjorn

- 1 Eugeni S. Reig ► El valencià de sempre: destarifo
- 2 Albert Pla i Nualart ► 'Immigrant' i 'migrant', precisió i correcció política
- 3 Salvador Pardo ► Comentaris al Diccionari Normatiu Valencià (XXXV)
- 4 Oriol Torres ► LinkedIn encara ignora els usuaris catalanoparlants
- 5 Pau Vidal ► Adéu, xiquet/a
- 6 Entrevista a Javed Ilyas Qureshi ► "Parlar català arrenca somriures"
- 7 D'ací i d'allà

**Ja heu confirmat la subscripció a
l'InfoMigjorn?**

Us recordem que el període de recepció gratuïta del butlletí acaba al març!

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat. [@InfoMigjorn](#)

Recordatori als subscriptors d'InfoMigjorn

Com hem anunciat des de l'inici d'aquesta nova etapa, us recordem que el període de promoció i distribució gratuïta d'InfoMigjorn acabarà el 29 de febrer. A partir de l'1 de març, doncs, només rebran els butlletins els qui hauran confirmat i pagat la subscripció anual.

El preu de subscripció és de 20 euros l'any, però si la tramiteu abans de l'1 de març, tindreu un 25% de descompte i pagareu només 15 euros. Encara teniu una setmana per aprofitar l'oferta!

En aquesta pàgina trobareu la informació sobre les diverses modalitats de pagament (domiciliació, transferència, ingrés, targeta de crèdit, PayPal).

Per garantir la seva independència, InfoMigjorn no accepta publicitat ni subvencions. Si trobeu que el butlletí us resulta útil i d'interès, és important que us hi subscrieu i el difongueu. InfoMigjorn només té la força i els recursos que li doneu els lectors.

Gràcies per renovar la confiança en InfoMigjorn!

Isabel Casadevall · Jordi Palou

XARXA DE MOTS

1 El valencià de sempre: destarifo

Eugeni S. Reig

El valencià de sempre (Alzira: Bromera, 2015), pàg. 242

destarifo

Acció exagerada, irreflexiva i poc raonable. En la novel·la *Els horts* de Martí Domínguez Barberà llegim: «*En el front de donya Maria llegia mossén Llorenç exclamacions com aquesta: “¡Quins destarifos!” I hauria volgut reconvenir-la. Però no gosava.*»

El lexicògraf Joan Veny en el seu llibre *Contacte i contrast de llengües i dialectes* escriu: «*En aquesta direcció, alguns lexicògrafs, en el seu desig purificador, van cometre veritables destarifos.*»

Destarifat és 'que obra o parla de manera exagerada, irreflexiva i poc raonable, que no té moderació ni mesura de les coses. Que fa o diu destarifos'. És un destarifat. Tan justetet que va de diners i s'ha gastat quaranta mil duros en la comunió de la xiqueta.

En valencià també es diu: destarifament

La llengua estàndard sol emprar: eixebrament

En castellà es diu: *atolondramiento*

2 'Immigrant' i 'migrant', precisió i correcció política

Albert Pla i Nualart

Ara, 29/01/2016

http://www.ara.cat/suplements/llegim/Immigrant-migrant-Precisio-correccio-politica_0_1513648659.html

En els últims anys els correctors som testimonis d'un progressiu ús de la paraula *migrant* en detriment d'*immigrant* (i *emigrant*). I la raó sembla clara: s'intenta substituir un terme connotat negativament per un de més neutre. Neutre, si més no, durant un temps, perquè si la valoració social del concepte no varia s'hi aniran adherint connotacions indesitjades i algun dia caldrà tornar-lo a canviar.

Hi ha gent que, de bona fe, creu que fer aquests canvis lèxics millora el món, però els lingüistes i escriptors hi patim. Ho explicava molt bé Javier Marías en un article després que un lector, molt ofès, l'instés a retirar *discapacitat* del seu vocabulari i a fer servir *persona funcionalment diversa*.

I deia Marías: "A un escriptor no se li pot demanar que renunciï a la riquesa i precisió de la seva llengua", sobretot tenint en compte que "el que molesta no són les paraules sinó el que designen: hi ha significats que tard o d'hora taquen el significant". ¿Som menys racistes perquè als negres de l'Àfrica els diem subsaharians i als dels EUA afroamericans? ¿No és el racisme el que provoca aquests canvis? ¿De debò ens creiem que canviant paraules simples i clares per eufemismes rebuscats millorem la societat? ¿Ens permet, veure-ho així, seguir dient *cecs* i *sords* als cecs i sords?

Migrant potser ara és més neutre que *immigrant*, però és també més ambigu. Reduint *immigrant* i *emigrant* a *migrant*, per no ferir a ningú, ens carreguem el

punt de vista i les seves crucials implicacions informatives. Aplanem la llengua, renunciem a matisos essencials per comprendre la complexitat d'un problema.

Si un titular diu, per exemple, que "X milers de migrants han marxat de Catalunya", es perd pel camí que fa uns anys eren X milers de somnis que esperaven trobar aquí un país millor per als seus fills. Passen de ser gent real que van venir, que ja se sentien catalans i ara han de marxar, a ser xifres abstractes que canvien de lloc. Doncs no: eren immigrants, i és justament perquè eren immigrants i no pas migrants que el seu fracàs és també el nostre.

3 Comentaris al Diccionari Normatiu Valencià (XXXV)

Salvador Pardo

Hi ha *portador* (en el circ, l'acròbata que sosté o rep), però no hi ha l'**àgil** (el que es llança al trapezi).

En l'entrada *pràctica*, no hi ha la locució **en la pràctica** (en realitat, a l'hora de la veritat).

No hi ha **funció pràxia** (que permet de fer moviments voluntaris coordinats i eficaços).

No hi ha **tàmpax**: tampó absorbent.

Accepta **preocupar** com a verb transitiu: *em preocupa el teu destí*; però també és molt comú dir: *li preocupa molt la joventut de hui*.

No hi ha **preu alçat** o **tant alçat**.

No hi ha les locucions **la primavera la sang altera**, ni **primavera arribada**, **ovella esquilada**, ni **primavera àrab** o **primavera de Praga**.

No hi ha la locució **la primera fregall**, **la segona mirall** (referint-se a la muller de les segones núpcies).

No hi ha **enoturisme**: turisme al voltant de la cultura del vi.

En l'entrada *prometre*, no hi ha les locucions **prometre no fa pobre**, **prometre la Bíblia** o **la Moma** (allò que no es pot donar), ni **qui promet s'obliga**.

No hi trobe **punt de llibre**: separador per retrobar on s'ha interromput una lectura.

En l'entrada *regne*, no hi consta la frase pronunciada per Ricard III (Shakespeare): **el meu regne per un cavall**.

No hi ha **reguarda**: grup reduït de bombers que vigila l'evolució d'un sinistre una vegada resolt durant un cert temps (cast. "retén de vigilancia").

No hi trobe la locució **rei vestit de budell** (deformació de *burell*, roba de pobre), **la panxa llisa i el cul lluent**.

No hi ha la locució **etapa reina** (la més important d'una volta ciclista).

No hi ha **reintegracionisme**: moviment d'acostament del gallec al portugués.

En l'entrada **reintegrar**, no hi ha l'accepció d'adherir en un document el segell corresponent.

No hi ha **cadira de reixeta**.

Accepta la locució **en relació a**, al costat de *en relació amb* i *amb relació a*.

Admet **posar en relleu** i no recull **posar de relleu**.

Accepta *rellevista* (en atletisme), però no **rellevar**: fer un corredor un relleu durant una correguda.

En l'enumeració de **rellotges** trobe a faltar el **de corda** i el **de cucut**.

Hi ha *ficar (o clavar) la pota*, però no **ficar el rem**.

No accepta **molar** (del caló), en el sentit d'agradar.

No hi ha la **síndrome del niu buit**: sensació de soledat dels pares quan els fills abandonen la llar.

No hi ha **rentat (o rentada) a la pedra** (per donar una aparença desgastada a teixits nous, esp. a la roba vaquera).

No hi inclou **rentat de cervell**: acció psicològica sistemàtica exercida sobre una persona per tal d'anihilar-ne les idees, les conviccions i substituir-les per altres.

No hi ha la locució **repetir més que un lloro**.

No hi trobe el terme per a indicar específicament el ressalt o relleu que es fa en les vies públiques per a minorar la velocitat dels cotxes. Una solució possible: **cavalló**.

Hi ha *resurrecció* com a acció i efecte de ressuscitar, però no **ressuscitació**, que crec que s'hauria d'admetre com a reanimació després d'una aturada cardíaca.

Hi ha **el solatge** aplicat al fill menor d'una família, però, a més, té el sentit, col·loquialment, de ser un fill nascut quan ja no es volia tindre'n més.

En **restaurar** no hi ha l'accepció de preparar el menjar i la beguda en un restaurant.

No hi ha **repo**: actiu borsari amb pacte de recompra.

No hi ha **repristinar** (ni **repristinació**): recuperar l'estat original d'una obra d'art.

Accepta, encertadament, **requirent** com a sinònim complementari de *requeridor -a*.

No hi ha **resetejar**: en informàtica, posar en les condicions inicials un sistema.

No hi ha **infrafinançament** (finançament insuficient).

No hi ha **resort** (complex turístic).

No hi ha **restolines**: menja lleugera que es feia tradicionalment abans o després de la missa del Gall.

Hi ha *retrovirus*, però no **retroviral**.

No hi ha **tecla de retorn**.

No hi ha **temor** o **por reverencial**.

No hi ha **rial**, amb el significat específic de fossat, obstacle amb aigua d'una prova atlètica.

No hi ha **riau-riau** com a música de marxa del sant Fermín pamplonés.

No hi ha **ric de nou** (cast. "nuevo rico").

SINONÍMIA (per ordre decreixent de preferència):

Porquet / godall; **peüngla** / peüllà; **prestatge**, estant / lleixa, antosta; **preufeter -a** / preufetaire; **regalia** / royalty; **regne** / reialme; **corrua** / ruera (grup que avança en filera); **cosificació** / reificació (transformar en una cosa); **relaxació** / relax; **serena** / rellent, serení; **rellamp** / llampec; **rellampegar** / llampejar; **carrera** / correguda, cursa; **esvarar**, **esvarada** / relliscar, esllissar, llenegar, relliscada, esllissada; **apedaçar (la roba)** / aparracar; **rèmol** o **rémol** / turbot; **remolí (de vent)** / terbolí; **cullerot** / cabut, capgrós; **clevill** / clivella, escletxa, esquerdà; **blasfemar** / flastomar; **renillar** (el cavall, cridar) / eguinar; **llava-plats** / rentavaixella; **escarxofar-se** / arrepapar-se; **respostejador -a** / respos-

ter -a (“respondón -ona”); **retraure** / reprotxar; **repujar** / repussar (treballar amb un martell per a formar figures en relleu); **rescabalar-se** (d’una pèrdua) / resquitar-se; **respatler** / respatller, respatllera; **aviciar-se** / viciar-se; **ressecar** / eixarrir, eixarreir; **alenada** / esbufec; **regatejar** / driblar; **rendir** / retre; **revelat** / revelatge; **retirada** / retirança (semblança); **saltironar** / saltironejar; **revalorar** / revaloritzar, revaluar; **rebentada** / rebentó; **reviscolar** / revifar; **avalot** / rebolica; **rialler -a** / rioler -a; **procurador -a** / causídic -a.

[Diccionari normatiu valencià \(AVL\)](#)

4 LinkedIn encara ignora els usuaris catalanoparlants

Oriol Torres

Racó Català, 11/02/2016

<http://www.racocatala.cat/opinio/article/38684/linkedin-encara-ignora-usuaris-catalanoparlants>

Algú ha sentit a parlar de la xarxa social professional més gran del món? Es diu LinkedIn i és la responsable que el llatínisme *currículum vitae* estigui en perill d’extinció; cada cop més empreses i persones ja només demanen i envien, respectivament, el “perfil de LinkedIn” en comptes d’aquell Word o PDF que fa de tan mal actualitzar, ara que els canvis de feina són tan habituals i ara que les feines, enteses com els aixoplucs feliços d’abans, es van extingint per donar pas als projectes d’horitzó finit. L’èxit de LinkedIn s’explica en paral·lel, doncs, a l’atomització i al caràcter líquid del mercat laboral; diluïts i barrejats en un món de logos i de dominis a l’abast de tothom, és difícil dilucidar on s’acaba la marca personal i on comença l’empresa. I encara més important: LinkedIn és la xarxa social líder en versemblança. Quan algú se’ns hi adreça no solem posar-ne en dubte la identitat perquè, a diferència de Facebook o Twitter, el paisatge i la gestualitat de LinkedIn sí que ens transmeten credibilitat.

Però jo, de LinkedIn, no en sóc un comercial sinó un ciutadà empipat. Encara.

Dels 2,3 milions d’usuaris que LinkedIn diu que té a Catalunya (1,4 milions), el País Valencià (730.000), les Balears (126.000) i Andorra (26.000), cap ni un no té el dret d’utilitzar aquesta xarxa social professional en català.

No sé com n'és de greu que el Google del netwoking, les oportunitats laborals i el món dels negocis online prescindeixi d'un idioma europeu amb prop de 10 milions de parlants i amb una capital com Barcelona. No sé com n'és de greu, si una mica, bastant o en grandíssima mesura. I m'és igual perquè no crec que haguem de fer o deixar de fer les coses en funció de la gravetat que tinguin, sinó en funció dels valors que tinguem.

Per què LinkedIn ignora el seus usuaris catalanoparlants, encara? Molt fàcil: aquests usuaris ja en fan ús en castellà o en anglès i res no fa pensar que LinkedIn tingui menys perfils als territoris de parla catalana, on la penetració de mercat és clavada a l'espanyola: 18%. I així, finalment, tots plegats acabem donant la raó a LinkedIn, que interpreta la nostra llengua com un idioma que sí que és apte per penjar fotos dels amics al mur, per enviar i llegir tuïts d'opinedors i polítics regionals, per cercar i ser controlats al cercador de cercadors... però no pas per treballar i fer-hi negocis, és clar.

Se suposa que una Catalunya sobirana hauria de ser un bon instrument per a la "preservació" del català, però no les tinc totes. En realitat vivim al planeta Internet, on les persones es diuen usuaris i els països Google, Facebook, Twitter... i també LinkedIn. Com es vehicula la reclamació d'un dret per part dels residents d'un Estat com LinkedIn, fet de milions de persones que ni voten ni paguen, perquè ni hi tenen ciutadania ni en són clients? Em demano quins drets hi tenim els usuaris, a banda del de deixar de ser-ho. Tenim el dret de protestar?

Una veu autoritzada de LinkedIn, a qui des d'aquí vull agrir la bona interlocució, m'avança que no seria fins d'aquí a dos anys que el català hi estaria plenament reconegut com a [llengua de navegació a la plataforma](#). Què hem de fer-hi, mentrestant?

Podríem esperar pacientment, però crec que seria un error. Si són precisament la impaciència i la protesta amable qui ens han aproximat a la fita, no és aconsellable abandonar l'estratègia abans que estigui al sac i ben lligat, el blat. Per això us convido, doncs, a signar [aquesta petició de Plataforma per la Llengua](#) i a unir-vos al grup "[Linqedin en Català, ja!](#)" si voleu mostrar suport a aquesta petita i noble causa, l'èxit de la qual sempre va ser, només, qüestió de temps. I el temps és or.

Vegeu també "[Més veus perquè LinkedIn incorpori el català](#)" (*Racó Català*, 11/02/2016).

5 Adéu, xiquet/a

Pau Vidal

El Periódico de Catalunya, 07/02/2016

<http://www.elperiodico.cat/ca/noticias/oci-i-cultura/adeu-xiquet-a-4875028>

En matèria de necrofilia, la lingüística autòctona es divideix en dues faccions: l'amateur, que es plany per l'extinció de mots antics i (suposadament) bells, i la professional, que lamenta la suplantació massiva de termes quotidians pels equivalents castellans a causa del fenomen anomenat 'interferència'.

Abans d'entrar en detall, tanmateix, cal aclarir un punt: la reducció del lèxic és un fenomen general a tot el planeta i té a veure amb la globalització i l'ampliació del camp de batalla comunicatiu. En català existeixen tantes maneres de dir *noi/a* com dialectes (*sagal*, *xiquet/a*, *mosso/a*, *al·lot/a*, *xic/a*, *manyac/ga*, *minyó/na*, *tio/a...*), però la majoria no arribaran al segle XXII perquè l'extensió de l'estàndard les condemna a l'ostracisme. I el mateix passa en holandès, rus i afrikaans. La fragmentació lingüística que va començar amb les migracions de neandertals i companyia es va acabar amb la ràdio i la televisió; ara estem en època de reabsorció i per tant de reducció de varietats (vocabulari inclòs).

Tornem al cas català. La facció dels amateurs és molt sensible a la pèrdua de vocables i expressions que encarnen una mena d'ideal comtearnauesc de la llengua (*romandre*, *encisador*, *farrigo-farrago*, i encara més si contenen el so considerat més nostrat: *eixelebrat*, *xerrac* o *xerinola*), pèrdua a la qual solen contribuir no fent-los servir mai (si en voleu una prova fefaent, espereu-vos a la pròxima edició del concurs *La teva paraula preferida*: el podi, com de costum, semblarà el glossari que apareix al final del *Tirant*). Però la veritat és que aquest fenomen no té res d'específicament català: a totes les comunitats idiomàtiques hi ha gent romàntica a qui sap greu perdre els *clemàstecs*, per més que l'objecte que designen ja només es pugui contemplar a ca l'antiquari.

Molt més rellevant és el lament dels professionals de l'ofici, perquè constitueix un tret específic de les llengües en situació d'inferioritat. La llengua dominant tendeix a sostreure funcions a la dominada fins a substituir-la del tot (és el cas, perquè ens entenguem, del bretó, el cors o les altres llengües ofegades pel francès); ara, quan la resistència de la dominada s'allarga en el temps perquè els parlants, en comptes d'abandonar-la, la continuen transmetent als fills, llavors apareix l'altre fenomen, el de la interferència: mots, girs, locucions, sons i

corbes melòdiques de la dominant s'infilten en la dominada, ja sigui per causa d'incorreccions acceptades, de modismes o de simple desconeixement per part dels parlants. *Nitbona*, *recollir la taula* o *estendre ponts* són calcs del castellà que progressivament van arraconant els genuïns *nit de Nadal*, *desparar taula* o *bastir ponts*. No és que el parlant obli el repertori propi, és que la realitat que l'envolta li acaba fent creure que no és prou adequat (que es provincià, local, aldeà i poc modern) i a poc a poc el va substituint pel del codi dominant. Dit amb un exemple: *carallot* no està en retrocés perquè designi un concepte en extinció (de fet és palès que avui dia n'hi ha més que mai) sinó perquè el prestigi de què gaudeix el castellà en l'àmbit col·loquial ha fet que els catalanoparlants l'hagin arraconat per adoptar *gilipolles* (pronunciat, a més, amb fonètica forana).

Un dels tòpics en vigor assegura que l'anglès està fent això mateix amb els idiomes europeus. Se'n queixen especialment els llatins: italians, francesos, espanyols... Però l'afectació (terme modern que n'ha marginat un de tradicional, *influència*) que la interferència anglesa causa en aquests és infinitament menor que la derivada de la convivència quotidiana de dos codis en un mateix territori, en forma de milions d'interaccions diàries entre parlants o a través de mitjans i xarxes. Per fer-vos-en una idea, vet aquí una llisteta de paraules i expressions, aparentment ben vives, en fase d'oblit induït: *prou*, *xocolata desfeta*, *estira-i-arronsa*, *caure (a terra)*, *enxampar*, *fer la viu-viu*, *com prova?*, *avenir-se*, *cardar*, *per descomptat*, *(dur) a coll*, *esbroncar*, *canalla*, *collar (verb)*, *tal com ve...* Oi que sembla impossible?

6 “Parlar català arrenca somriures”

Javed Ilyas Qureshi entrevistat per **Roger Cassany**

VilaWeb, 06/02/2016

<http://www.vilaweb.cat/noticies/parlant-catala-arrencada-somriures/>

Entrevista amb Javed Ilyas Qureshi, president de l'Associació de Treballadors Paquistanesos de Catalunya, finalista del Premi Martí Gasull d'enguany

Javed Ilyas Qureshi és una institució al barri del Raval de Barcelona. És un dels ravalencs més apreciat i estimat per la seva comunitat, la d'origen paquistanès, i per tots els veïns que el coneixen, que són pas pocs, ans al contrari. Em rep al

carrer d'en Robador número 11, al cor del barri, a l'emblemàtica seu de l'[Associació de Treballadors Paquistanesos de Catalunya](#), entitat fundada l'any 2001 i que d'ençà d'aleshores funciona com a centre neuràlgic per a l'acollida l'assessorament d'immigrants del sud-est asiàtic. 'Volíem ser al mig del Raval perquè volíem fer un servei de veritat a la comunitat; què faríem lluny d'aquí?'. I de servei, l'associació, en fa, i molt. No en va, enguany és una de les tres finalistes del premi Martí Gasull, que la Plataforma per la Llengua lliura des del 2013 anulament a persones o entitats que treballen en favor de la llengua. Des del 2008 l'associació ofereix regularment cursos de català.

Mentre parlem, entren i surten uns quants veïns que pregunten, conversen, s'esperen, llegeixen diaris i es connecten a internet. En Javed els diu que de seguida acabem, que s'esperin un segon. Ell no para. Fa anys que no para, ajudant uns i altres explicant el barri, la ciutat i el país on viuen o on acaben d'arribar. Sobre els nostres caps, dos missatges a les parets: 'Cap ésser humà és il·legal' i 'Som a Catalunya'. A la sala on som s'hi fan els cursos de català i tota mena de xerrades sobre l'actualitat política d'aquí i d'allà, sobre el nou parlament, el nou president, els canvis de diputats de la CUP, el pla de xoc, el Tribunal Constitucional, la crisi i la independència.

—En quin moment decidiu fer cursos de català?

—Fa ja una colla d'anys, cap al 2007. T'ho explico amb una anècdota: al metro, fa molts anys, abans de baixar a la meva parada jo preguntava sempre: 'Baixas?' I la gent em responia 'sí' o 'no' i prou. Però quan un dia vaig preguntar-ho en català dient 'baixes?', la noia que tenia davant es va girar, em va somriure, i em va dir que sí que baixava. I em va dir, amb alegria: 'que bé que parlis català'. Des d'aleshores sempre vaig preguntar-ho en català i la gent em somreïa. Quan parlava català arrencava somriures. Només això ja és una raó de pes, no?

—Com vau començar?

—Després d'això vaig pensar que si només amb una paraula ja podia generar tota aquesta alegria, imaginem-nos el que podria fer si parlés sempre en català! I em vaig dir: per què els paquistanesos no parlem català? Ho hem de fer! Quina millor manera hi ha d'integrar-se que parlar català? Se'm va acudir que organitzar cursos de català seria un bon servei a la meua comunitat. Va ser aleshores quan vaig anar al Consorci de Normalització Lingüística i vaig proposar de fer cursos de català per a la comunitat paquistanesa des de l'associació. I ells van enviar-nos un professor i vam començar.

—Quants alumnes heu tingut?

—Cada any n'hem tingut més. Per aquí, des del 2008, quan vam començar els cursos, hi han passat més de mil dos-cents alumnes, comptant només els que han seguit els cursos i que tenen un certificat de Bàsic 1 o de Bàsic 2. La majoria són paquistanesos, però també tenim molt alumnes de Bangla Desh, indis i nepalesos. Al curs d'aquest dilluns, per exemple, hi tenim trenta-dos alumnes.

—Què li dieu a un nou immigrant que arriba i es dirigeix a l'associació per a informar-se, per fer tràmits o senzillament per a demanar ajuda o assessorament?

—En primer lloc, l'ajudem en el que necessiti i després li expliquem que si una persona parla català ho té molt més fàcil. Això és claríssim. Si parles la llengua del territori sempre tindràs més oportunitats i més bon acollida. A més, aquí, per exemple, el 85% dels paquistanesos que hi ha són del Punjab. Ells no parlen a casa la llengua oficial del seu estat, que és l'urdú, sinó que parlen la llengua materna, que és punjabi. Per tant, aquí també hem de parlar la llengua del territori. A més, el català s'escriu i té una gramàtica i una literatura, cosa que no passa de la mateixa manera amb el punjabi. És a dir, que el català és la llengua materna de la ciutat i a més és molt rica en tots els àmbits.

—En general, la comunitat paquistanesa, n'és conscient, d'això que dieu? Quants parlen català, per exemple?

—És una pregunta difícil. Pensa que hi ha quaranta-vuit mil paquistanesos a Barcelona! Però sí que puc dir la gran majoria sap que la llengua del territori és el català i que són molts, cada vegada més, els que s'hi interessen. Els nens ja l'aprenen, i molt de pressa, a l'escola, però els adults no. I per a molts adults l'associació és un símbol pel que fa a la integració. Als nostres cursos i xerrades hi vénen tant homes com dones i saben que aquí hi trobaran tota la informació i suport pel que fa a la llengua i la cultura del país que els ha acollit. Puc explicar una altra anècdota?

—Endavant!

—Mira, ara hi ha crisi, però abans de la crisi vaig viure una escena molt il·lustrativa: un dia em va trucar aquí a l'associació el patró d'un dels alumnes dels cursos de català. I em va demanar si era cert que aquell noi feia el curs i que si venia a les classes. Jo li vaig dir que venia sempre a les classes i que era un bon alumne, cosa que era ben certa, i el patró em va dir: 'molt bé, doncs ja li pots dir que demà li faré un contracte fix'. És un cas especial perquè no hi havia encara la crisi, però em va quedar gravat.

—Un cas especial, d'acord. Però teniu constància del camí que han seguit alumnes que han fet cursos de català a l'associació?

—Oi tant! Són molts els alumnes que temps després d'haver acabat el curs tornen per agrair-nos-ho. A més, cada vegada que s'acaba un curs fem una festa i sovint vénen ex-alumnes. Però és que no calen gaires estadístiques: si tu parles català l'actitud de la gent i les facilitats per progressar i integrar-se canvien radicalment. Al banc, als hospitals, a les botigues... A tot arreu. I si ets un immigrant d'una certa edat com jo, encara més!

[Llegiu la continuació de l'entrevista a VilaWeb](#)

7 D'ací i d'allà

- ▶ XXI Jornada de Sociolingüística d'Alcoi, **4 i 5 de març de 2016**: [“La política lingüística: element de cohesió i vertebració. La transversalitat del valencià”](#)
- ▶ Griselda Oliver i Alabau, [“Bonpreu i Esclat, premi Martí Gasull”](#), convocat per Plataforma per la Llengua (*Núvol*, 12/02/2016)
- ▶ Clara Renedo, [“Adieu a l'accent circumflex?”](#) (*Núvol*, 11/02/2016). Les normatives i la transparència de les llengües
- ▶ Maria Antònia Font, [“Normalització lingüística i Decret de llengües estrangeres”](#) (*Ara Balears*, 06/02/2016), sobre l'esborrany de decret per al desenvolupament de la competència comunicativa en llengües estrangeres a les Balears. Sobre aquest mateix tema, vegeu també Joan Lladonet, [“Què deu esser pitjor, el TIL o el TILE?”](#) (*InDirecte!cat*, 31/01/2016)
- ▶ Magí Camps, [“La riquesa lèxica de la premsa escrita es manté estable en l'últim segle”](#) (*La Vanguardia*, 15/02/2016). El projecte Aracne, de la Fundeu i Molino de Ideas, ha estudiat quatre diaris centenaris, entre els quals 'La Vanguardia'.